

ANATOMIA HUMANA

UN DEBAT SOBRE LA PENA DE MORT

Jorge Bello

Aquesta tarda, a les set, hi haurà un col·loqui ben necessari sobre allò que s'ha d'abolir: la pena de mort. A l'IES Josep M. Quadra, en Ciutadella.

Ens en parlarà Asunta Vivó Cavaller, de la Comissió Internacional contra la Pena de Mort. Ens proposa caminar «cap a un món sense pena de mort» i veure «el paper de la comunitat jurídica». La conferència amb posterior col·loqui serà presentada per l'editor d'aquest diari, Josep Pons Fraga. Trobo que cal anar-hi.

Cada cop són menys els països que apliquen la pena de mort. Segons Amnistia Internacional, només 16 països al món havien abolit la pena de mort en 1977, i avui són més de 100. Gairebé tres de cada quatre països són avui abolicionistes, de fet o per llei.

Però la pena de mort continua legal i en ús en d'altres països, com ara els Estats Units. Mai no van signar la Declaració Universal dels Drets dels Infants, precisament per poder mantenir activa la pena de mort fins i tot en menors d'edat.

Des de 1990, Amnistia Internacional va documentar 138 casos de persones executades per un delictes comès quan eren menors d'edat, és a dir, quan tan sols eren adolescents. Aquests casos es van documentar sobre tot en Iran i Xina, entre d'altres països com ara Estats Units i Aràbia Saudita.

Cal recordar aquí els lligams d'amistat i negoci que des de fa temps hi ha entre la

“
Cada cop són menys els països que apliquen la pena de mort, i cada cop hi ha més consciència que això s'ha d'abolir del tot

corona saudita i la corona espanyola, tant la present com l'emèrita. Cal recordar també que Aràbia Saudita és actualment el principal comprador d'armes del món, tot i que no té cap conflicte bèl·lic al seu territori. És a dir, compra armes per d'altres, per mantenir les guerres i guerrilles de certs països pobres, i per mantenir certs grups armats.

També s'ha de recordar que Espanya continua que li ven armes a l'Aràbia Saudita, tot i saber que no seran pas per a la pau, sinó per contribuir a la guerra, la destrucció i la mort, espiral infinita de

patiments i venjances.

Durant el 2017 es van documentar 993 execucions al món, sobre tot en Iran, Aràbia Saudita, Iraq i Paquistán. De Xina se'n sap, tot i el secretisme, que és el país que més persones executa, fins i tot més que la suma de la resta de països amb pena capital. Es creu que a la Xina van morir més de mil, executats, només en 2017.

Més enllà d'aquestes xifres, que ja són prou colpidores, cal observar que els països que sí apliquen la pena de mort, comparats amb els països que no ho fan, no aconsegueixen de disminuir la delinqüència. És a dir, la pena de mort demostra que no és una eina útil per millorar la seguretat d'un país.

També s'observa que la pena de mort s'acaba aplicant de manera selectiva, especialment a persones de pocs recursos econòmics, socials o intel·lectuals, o que són d'una minoria ètnica, religiosa o social. És a dir, la pena de mort no s'aplica com un càstig, sinó com una eina política per a mantenir el poder en un puny tancat.

Per sort, com deia, cada cop hi ha més països que rebutgen la pena de mort, i cada cop hi ha més consciència de la condició inhumana i cruel, degradant i inútil d'aquesta pràctica sense dubte criminal.

No és una qüestió només de països poc desenvolupats: mireu el cas de Xina, Estats Units o Aràbia Saudita. Ni tampoc no és una qüestió només de països de pensament radical. És cosa primitiva, es força animal, és desig de venjança, és irracional. És abús de poder.

És un abús del poder polític. Se sap que bona part dels judicis que acaben en pena de mort no són prou transparents ni van tenir prou garanties. Ni van comptar amb la participació neutral d'advocats honestos i competents, sense compromisos ni pressions.

Per tot plegat, per saber-ne més, per preguntar i debatre, per rectificar o per ratificar el que es pensa, és per això que trobo interessant d'anar-hi.

www.bello.cat / jordibell@gmail.com

TRIBUNA

UN TIRO EN EL PIE

Victoria Lafora
Periodista

La rotunda declaració de Albert Rivera, ofreciendo «por obligación patriótica» un Gobierno de coalición al PP para evitar que Pedro Sánchez repita en la Moncloa, es lo más parecido a un tiro en el pie (políticamente, por supuesto).

Casado, que además de colinear sus listas con toreros de postín y periodistas afines, lleva reclamando el voto útil para no perder la cómoda mayoría del Senado y escaños en circunscripciones pequeñas, le responde que llega tarde. La pregunta que se hacen los expertos en intención de voto es: ¿para qué se va a votar a Ciudadanos si al final es el comodín del PP? Puestos a elegir una papeleta de la derecha, más vale el original que la copia.

Mal debe ver los datos de las encuestas Rivera para hacer una oferta tan arriesgada e insistir en que el pacto por el Senado todavía es posible pese al desplante del PP. Quizá tema que la inteligente campaña de Vox, que ha conseguido, con Abascal oculto en su casa, ver recogidos todos sus disparates en las primeras de los medios de comunicación, les lleve más cerca del gallinero del hemiciclo y superados en escaños.

Y es que, en el campeonato por la desmesura rojigualda, la unidad de España, o la inquina contra los independentistas catalanes, tienen todas las de perder. En populismo y propuestas retrogradadas es imposible igualar a Vox y difícil de superar al PP de Casado y su equipo de «sin complejos».

Mientras los patinazos en la elección de candidatos a presidir listas electorales no le va a pasar factura a Vox (y mira que cuando han tenido que quitar a alguno ha sido por causas tan graves como negar el holocausto), a Rivera la imposición de Clemente en Castilla y León ha acabado en manos de la fiscalía y con el partido herido gravemente por los intentos de pucherazo.

Parece mentira que la sola posibilidad, reflejada en las múltiples encuestas del pasado fin de semana, de un hipotético Gobierno PSOE/Ciudadanos y las declaraciones de José Luis Abalos, avalando esa fórmula antes que otras, hayan provocado un error político de manual. La consecuencia inmediata ha sido la declaración del vicesecretario del PP, Javier Maroto, instando a los votantes de Ciudadanos a que voten a Casado que es el único que puede echar a Sánchez, «como reconoce el propio Rivera». Qué error, qué inmenso error.

Cridem massa?

■ No cal llegir a Javier Marías o a Pérez-Reverte per saber que aquest país és groller, cridaner i que tenim certes mancances amb els modals. És a dir, que som maleducats. Crec que el problema és que no ho som només a casa nostra, sinó que ho som públicament. L'altre dia, disfrutant d'un capvespre primaveral maonès, vaig decidir entrar al bar-cafeteria Boinder, al ben mig de la plaça Constitució de Maó. Sonava jazz i sempre és un bon lloc per fer un cafè mentre es gaudeix de la lectura. Un cop em van servir el cafè amb un tracte exquisit, em vaig adonar que just a la taula del costat, tres homes, d'entre quaranta-cinc i cinquanta anys, parlaven amb un to de veu molt alt. Massa alt. Alternaven la conversa amb els crits i les rialles escandaloses. Eren grollers i cridaners. Tots al

Cartas de los lectores

bar sentíem el que deien i com ho deien. I això que no ens interessava el més mínim. Era impossible concentrar-se en la lectura, i si hagués anat acompanyat ens hagués estat impossible conversar tranquil·lament, com els hi passava a altres taules. Com que tinc cert pudor no vaig gosar dir res, però sí fer tres o quatre mirades desesperades i recriminatòries. Però lògicament ni se'n van adonar, la resta de clients érem invisibles per a ells. Finalment es van aixecar, van pagar i van marxar. Pocs minuts després, van asseure's a una taula un

poc més endavant tres adolescents. La situació es va repetir. Cridaven i reien indiferents a la resta dels clients, a la música i al seu entorn en general. Impossible no concentrar-se en res més. En aquest cas no s'entenia el que deien, però sí que era molt molest. Certa edat ingènua no eximeix de la bona educació. Finalment em vaig cansar, vaig pagar i vaig recuperar el silenci dels carrers maonesos.

Recordo que fa molts anys, al meu club de bàsquet, un president una mica idealista va penjar a les parets de la nostra pista on jugàvem recomanacions del tipus: «Animeu amb correcció, respectant el contrari i els àrbitres». Proposo que als bars i les cafeteries posin quin grau de cridoria estan disposats a acceptar. Si jo tingués una cafeteria, posaria: «Gaudeix del cafè, de la bona música i de la conversa, però no cri-

dis si us plau, no estàs sol».

Sovint sento allò de «jo parlo com em dona la gana». Aquest concepte de llibertat malentès. I així ens va.

ROGER CUCALA I ROVIRA
• ES CASTELL

CARTAS AL DIRECTOR

El diari MENORCA pone esta sección a disposición de sus lectores. Se dará prioridad a la publicación de las cartas breves, cuya extensión no supere las 20 líneas. Deben remitirse firmadas con nombre y los dos apellidos. También se debe hacer constar dirección completa, copia del DNI y un teléfono de contacto. La dirección del diario se reserva la posibilidad de recortar los textos para ajustarlos al espacio de las páginas de Opinión.

Correo electrónico:
opinion@menorca.info